

KARTA OPISU PRZEDMIOTU - SYLABUS

Nazwa przedmiotu

Historia architektury i wnętrz architektonicznych_3

Przedmiot

Kierunek studiów

Architektura wnętrz

Studia w zakresie (specjalność)

Poziom studiów

pierwszego stopnia

Forma studiów

stacjonarne

Rok/semestr

II/3

Profil studiów

praktyczny

Język oferowanego przedmiotu

polski

Wymagalność

obligatoryjny

Liczba godzin

Wykład

30

Ćwiczenia

Laboratoria

Projekty/seminaria

Inne (np. online)

Liczba punktów ECTS

2

Wykładowcy

Odpowiedzialny za przedmiot/wykładowca:

prof. dr hab. inż. arch. Agata Bonenberg

e-mail: agata.bonenberg@put.poznan.pl

Wydział Architektury Politechniki Poznańskiej

ul. Jacka Rychlewskiego 2, 61-131 Poznań

Odpowiedzialny za przedmiot/wykładowca:

dr inż. arch. Joanna Kaszuba

e-mail: joanna.kaszuba@put.poznan.pl

Wydział Architektury Politechniki Poznańskiej

ul. Jacka Rychlewskiego 2, 61-131 Poznań

Wymagania wstępne

Wiedza:

- podstawowa wiedza z zakresu historii powszechnej

- podstawowa wiedza niezbędną do rozumienia społecznych, ekonomicznych, prawnych i pozatechnicznych uwarunkowań procesów historycznych
- student ma wiedzę z zakresu sztuki, historii, geografii, matematyki, fizyki przydatną do zrozumienia prostych zależności zachodzących w budowlach na przestrzeni wieków w różnych warunkach klimatycznych
- student zna podstawowe metody, techniki (w tym rysunek niezbędny do pełnego uczestnictwa w wykładach)

Umiejętności:

- wykorzystywanie dostępnych źródeł informacji, w tym źródeł elektronicznych
- student wykazuje umiejętność poprawnego wnioskowania na podstawie danych pochodzących z różnych źródeł

Kompetencje społeczne

- zrozumienie konieczności poszerzania swoich kompetencji, gotowość do podjęcia współpracy w ramach zespołu

Cel przedmiotu

- uświadamia studentom ciągłość rozwoju tradycji architektonicznej w płaszczyźnie techniki, użyteczności i sztuki w okresie od XIX wieku do współczesności,
- określa związki między możliwościami technicznymi i poziomem zaspokojenia potrzeb materialnych i duchowych,
- przedmiot zwraca uwagę na genezę lokalnej specyfiki architektury tego samego okresu w różnych krajach i regionach w okresie starożytności, wczesnego chrześcijaństwa i romańskiego,
- zapoznaje z najważniejszymi, w omawianych okresach, dziełami i twórcami architektury w okresie od starożytności do okresu romańskiego,
- uczy o niezmiennych zasadach twórczego myślenia i dochodzenia do nowych rozwiązań funkcjonalnych, technicznych i formalnych
- umożliwia poznanie podstawowych zagadnień związanych kompozycją urbanistyczną i architektoniczną, z naciskiem na architekturę wewnątrz,
- uświadamia różnice w skali ludzkiej i monumentalnej,
- realizuje pracę w niewielkiej grupie rozwijając umiejętności interpersonalne i odnajdywanie się w różnych rolach,
- stanowi pole dla ćwiczenia umiejętności prezentacji rysunkowej (architektury), form przestrzennych,
- umożliwia ocenę porównawczą metod prezentacji graficznej pracy własnej i kolegów.

Przedmiotowe efekty uczenia się

Wiedza

- wykazuje się znajomością zagadnień z zakresu historii sztuki, architektury wnętrz i wzornictwa, posiada świadomość zmieniających się kontekstów i linii rozwojowych charakterystycznych dla tych dziedzin
- zna publikacje z dziedziny architektury wnętrz oraz historii sztuki, ma wiedzę dotyczącą stylów w sztuce, sztuce użytkowej i architekturze wnętrz, zna związaną z nimi terminologię

Umiejętności

- posiada umiejętność ustnej i pisemnej analizy dzieła sztuki, architektury, architektury wnętrz oraz problemowego ujmowania zagadnień artystycznych, umie korzystać ze źródeł teoretycznych, w tym korzystać ze źródeł bibliograficznych
- potrafi prawidłowo formułować wypowiedzi w dziedzinach związanych ze sztuką, sztuką użytkową oraz projektowaniem wnętrz, posiada odpowiedni zasób słownictwa zgodnie z wymaganiami określonymi dla poziomu B2 Europejskiego Systemu Opisu Kształcenia Językowego
- potrafi w sposób właściwy opisać i omówić projekt architektoniczny wnętrz w formie publicznej prezentacji, debaty i dyskusji, z wykorzystaniem podstawowych technik prezentacyjnych

Kompetencje społeczne

- potrafi samodzielnie organizować sobie pracę, zbierać i analizować informacje, dokonywać ich syntezy i wykorzystywać w procesie twórczym i projektowym, jest przygotowany do podejmowania pracy w zespołach projektowych jak i do podejmowania samodzielnych zadań projektowych, w tym udziału w konkursach
- posiada umiejętności związane z funkcjonowaniem społecznym i komunikacją społeczną, jest przygotowany tak do pracy zespołowej jak i indywidualnej, do wystąpień i prezentacji publicznych, potrafi negocjować i posługiwać się odpowiednią argumentacją w celu przedstawienia swojego stanowiska, potrafi prezentować zadania w przystępnej formie, także z zastosowaniem technologii informatycznych

Metody weryfikacji efektów uczenia się i kryteria oceny

Efekty uczenia się przedstawione wyżej weryfikowane są w następujący sposób:

1. Wykłady z przedmiotu Historia architektury i wnętrz architektonicznych_3 kończą się egzaminem. Przewidziany jest termin zerowy i dwa terminy sesyjne, przy czym drugi jest terminem poprawkowym.
2. Egzamin z przedmiotu Historia architektury i wnętrz architektonicznych_3 ma formę pisemną lub ustną i rysunkową.

Ocena formująca:

- ocena egzaminu.

Przyjęta skala ocen: 2,0; 3,0; 3,5; 4,0; 4,5; 5,0

- ocena ze skicownika (rysunki z wykładów stacjonarnych i z zajęć w terenie).

Przyjęta skala ocen: 2,0; 3,0; 3,5; 4,0; 4,5; 5,0

Ocena podsumowująca:

- ocena stanowiąca średnią z ocen cząstkowych z egzaminu i szkicownika (wiedza i umiejętności rysunkowe).

Przyjęta skala ocen: 2,0; 3,0; 3,5; 4,0; 4,5; 5,0

Treści programowe

Wykład:

1. Wstęp: przedstawienie tematyki wykładów obejmujących okres od eklektyzmu do czasów współczesnych. Omówienie zajęć w terenie – harmonogram. Literatura przedmiotu. Warunki zaliczenia przedmiotu wykładów. Wstęp do eklektyzmu.
2. Eklektyzm. Ecole des Beaux-Arts w Paryżu. Stany Zjednoczone: czołowi architekci i projektanci, budynki publiczne, wczesne drapacze chmur, rozwój w dziedzinie dekoracji wnętrz, eklektyzm w profesjonalnej praktyce, zredukowany klasycyzm. Europa: Skandynawia, Wielka Brytania, liniowce oceaniczne, rozprzestrzenienie się eklektyzmu.
3. Narodziny nowoczesności. Frank Lloyd Wright: wczesne realizacje. De Stijl: Mondrian i van Doesburg, Rietveld. Pionierzy stylu międzynarodowego: Gropius i Bauhaus, Mies van der Rohe, Le Corbusier, Aalto.
4. Art déco i wzornictwo przemysłowe. Art déco: Francja, Stany Zjednoczone, Wielka Brytania, Skandynawia. Wzornictwo przemysłowe: Loewy i inni projektanci, nauka wzornictwa. Projekty rezydencji: kuchnie, łazienki, oświetlenie, tkaniny, dywany i meble.
5. Styl międzynarodowy w Europie: Holandia, Niemcy i Austria, Włochy, Szwajcaria, Francja Skandynawia, Anglia.
6. Modernizm w Ameryce. Architekci i projektanci: Gill, Wright: lata 20. i 30., Schindler i Neutra, Lescaze, Goodwin i Stone, Gropius i Breuer, Mies van der Rohe, Johnson, Skidmore, Owings i Merrill, Eero Saarinen. Dekoracja wnętrz: reakcja na nowoczesność. Meble i inne elementy wyposażenia wnętrz: Knoll, Herman Miller. Europa - modernistyczna w kuchni: kuchnia frankfurcka i kuchnia polska.
7. Triumf nowoczesności. Włochy, Skandynawia, Francja, Niemcy, Holandia, Wielka Brytania, Stany Zjednoczone: budynki biurowe, projektowanie przestrzeni biurowych, projektanci wnętrz. Wyposażenie wnętrz: meble i inne sprzęty, tkaniny.
8. Współczesna kuchnia: najnowsze trendy w projektowaniu – Salone del Mobile Milano. Szkice.
9. Współczesna kuchnia – klasyka: najnowsze trendy w projektowaniu, czołowi projektanci – Salone del Mobile Milano. Szkice.

10. Współczesna łazienka: najnowsze trendy w projektowaniu, czołowi projektanci – Salone del Mobile Milano. Szkice.
11. Współczesny design: meble, najnowsze trendy w projektowaniu, czołowi projektanci – Salone del Mobile Milano. Szkice.
12. Współczesne oświetlenie: najnowsze trendy w projektowaniu, czołowi projektanci – Salone del Mobile Milano. Szkice.
13. Wnętrza końca XX wieku cz. I. Prorocy wzornictwa przyszłości: Kahn, Pelli. Hi-tech: Fuller, Rogers i Piano, Foster, Stirling. Postmodernizm: Venturi i Scott Brown, Graves, Johnson, Hadid, Liebeskind. Postmodernizm w Europie. Odrodzenie tradycji: Greenberg, Stern. Zajęcia terenowe Berlin.
14. Wnętrza końca XX wieku cz. II. Późny modernizm: Pei, Gwathmey i Meier. Postawy indywidualne: Starck, Putman. Dekonstruktoryzm: Eisenmann, Gehry. Inne tendencje: na styku Wschodu i Zachodem, prace konserwatorskie, zielone budynki. Zajęcia terenowe Berlin.
15. Podsumowanie i powtórka materiału. Egzamin – termin zerowy.

Metody dydaktyczne

1. Wykład kursowy z prezentacją multimedialną.
2. Zajęcia terenowe pozwalające na praktyczną implementację problematyki omawianej na wykładach.
3. eLearning Moodle (system wspomagania procesu dydaktycznego i nauczania na odległość).
4. eMeeting (system wspomagania procesu dydaktycznego i nauczania on-line).

Literatura

Podstawowa

1. Banham R., Rewolucja w architekturze; Wydawnictwa Artystyczne i filmowe; Warszawa, 1979.
2. Biegański Piotr; U źródeł architektury współczesnej; PWN; Warszawa, 1977.
3. Giedion S., Czas, przestrzeń, architektura – narodziny nowej tradycji; Arkady, Warszawa 1968.
4. Grzeszczuk-Brendel H., Miasto do mieszkania. Zagadnienia reformy mieszkaniowej na przełomie XIX i XX wieku i jej wprowadzanie w Poznaniu w pierwszej połowie XX wieku. Poznań 2012.
5. Jaroszewski T.S.; Od klasycyzmu do nowoczesności; PWN; 1996.
6. Ikonnikow A.W., Od architektury nowoczesnej do postmodernizmu; Arkady; W-wa 1988.
7. Jencks Ch., Ruch nowoczesny w architekturze, Warszawa 1987.
8. Szymski A., Latour S., Rozwój współczesnej myśli architektonicznej, Warszawa 1985.
9. Jodidio P., Nowe formy. Architektura lat dziewięćdziesiątych XX wieku, Warszawa 1998.

10. Ghirardo D., Architektura po modernizmie, Toruń 1999.

11. Watkin D., Historia architektury zachodniej, Warszawa 2001.

Uzupełniająca

1. Kenneth Frampton, Modern Architecture: a critical history, 1992 (2000).

2. William jr.Curtis, Modern architecture since 1900, London 2000.

3. James Steele, Architecture Today, 1997.

4. Miłobędzki A., Zarys dziejów architektury w Polsce; Arkady; 1968.

5. Naylor G., Bauhaus; WAI F; Warszawa 1977.

6. Ostrowska-Kębowska Z., Architektura i budownictwo w Poznaniu w latach 1780- 1880, Poznań 2009.

7. Overy P., De Stijl; WAI F, Warszawa 1979.

8. Skuratowicz J., Architektura Poznania 1890- 1918; Wydawnictwo Naukowe UAM; Poznań 1991.

9. Tołłoczko Z., „Sen architekta” czyli o historii i historyzmie architektury XIX i XX wieku; Wydawnictwo Politechniki Krakowskiej; Kraków 2002.

10. Turowski A., W kręgu konstruktywizmu; WAI F; W-wa 1979.

11. Wiśłocka I., Awangardowa architektura polska 1918-1939; Arkady; 1968.

12. Wujek J., Mity i utopie XX wieku; Arkady; Warszawa 1986.

13. Jencks Ch., Architektura postmodernistyczna, Warszawa 1984.

14. Jencks Ch., Architektura późnego modernizmu, Warszawa 1985.

Bilans nakładu pracy przeciętnego studenta

	Godzin	ECTS
Łączny nakład pracy	60	2,0
Zajęcia wymagające bezpośredniego kontaktu z nauczycielem	33	1,0
Praca własna studenta (studia literaturowe, przygotowanie do zajęć laboratoryjnych/ćwiczeń, przygotowanie do kolokwium/egzaminu, wykonanie projektu) ¹	27	1,0

¹ niepotrzebne skreślić lub dopisać inne czynności